

PREGÓ DE LES FIRES I FESTES DE LA SANTA CREU DE FIGUERES 2009.

Figuerenques i figuerencs: Bon dia! (*miro el cel i després el rellotge, faig que sí amb el cap, i segueixo*). Sí, son les vuit i és clar. Per tant, repeteixo, bon dia i bona hora!.

L'Ajuntament de la Capital de la Cultura Catalana, sembla ser que per unanimitat de tots el grups municipals, em demana que faci i llegeixi el Pregó de les Fires i Festes de la Santa Creu 2009.

Moltes gràcies. Us hai de confessar que , com a figuerenc de socarrel, em fa il.lusió. També us vull dir que, francament m'ha sorprés que hagi pensat en mi. Però vaja , vosaltres sabeu el que us feu.

. En tot cas, jo el que faré serà dir-vos, tal com raja, el que penso.

Expressar-me tal com sóc, tot desitjant que després d'escoltar-me no hi hagi algú que es penedeixi d'haver-me proposat com a pregoner.

Que així sigui!.

També us vull dir que, com de ben segur , és el primer i darrer pregó que faré per Santa Creu a Figueres, vull quedar-me ben descansat i tiraré pel dret!

Ara que ja esteu avisats, començo.

Seguint el consell d'un bon amic que ha fet aquesta feina més d'un cop, vaig consultar la Gran Enciclopèdia Catalana per saber què s'hi llegeix en la definició de la paraula PREGÓ.

1.- CRIDA

2.- DISCURS LITERARI QUE HOM PRONUNCIA EN PÚBLIC EN OCASIÓ D'UNA FESTIVITAT O CELEBRACIÓ.

Com que el gènere literari que jo faig servir no té ni lletres ni paraules ni frases sinó que té pentagrames, notes musicals, melodies i ritmes, no em veig en cor d'encolomar-vos un "DISCURS LITERARI QUE HOM PRONUNCIA EN PÚBLIC EN OCASIÓ D'ÚNA FESTIVITAT O CELEBRACIÓ".

Perqué aquest no seria literari del tot sinò més aviat musical. I ara m'adono que m'ha passat per alt portar el piano de casa i per tant m'hauria de posar a cantar, cosa que no faré pas. Perquè no vull que per culpa meva tinguem unes Fires de la Santa Creu passades per aigua. Això ho deixarem pels de Girona i el seu Sant Narcís. Nosaltres, amb una mica de tramuntana anem que ens pelen !.

Es per aixó que m'acullo a la primera entrada del diccionari, la que diu: CRIDA.

Ei, no us espanteu que no em vé pas de gust, i a més no quedaria maco, posar-me a cridar com en Tarzan dels micos!.

Vull fer una Crida per Figueres, per la llibertat, per la nostra cultura i el nostre futur.

Sincerament, no sé pas si me'n sortiré.

Per intentar-ho i no pendre mal, m'he fet un pregó a mida. A la meva mida. Curta o llarga?. Això ho decidireu vosaltres. En tot cas, si us agrada, bé. I sinó, també!.

Vull començar recordant que Figueres, per vocació, és terra de llibertat.

Ciutat lliure, d'acollida, de pas, d'entrada i sortida, productora d'idees progressistes que han generat avanços en matèries tan diverses com l'art, la política, la indústria. Figueres és centre neuràlgic del republicanisme federal amb gent com Abdó Terrades, que va proclamar, no un cop, sinò tres, la República des d'aquest lloc. El van perseguir i empresonar, però ell mai no va defallir en la lluita per la llibertat.

Aquella llibertat que cercaven també els milers i milers de persones que van passar per aquesta plaça ara fa just 70 anys.
Ben bé per aquí davant.

Fugien de la por, cercant la llibertat que els volien arrabassar amb la força de les armes.

És a partir d'aquells anhels, que amb la lluita del dia a dia de molts de nosaltres, ara tenim la llibertat que tenim.

Una llibertat però encara estacada, tal com cantava en Lluís Llach....."que no veus l'estaca on estem tots lligats".
L'estaca encara hi és. De ben segur que hi és.

Però amb el que no compten **ells**, és que els empordanesos tenim la tramuntana que no admet ni estaques ni obstacles, que sempre tira pel dret i que, si cal, ens hi sabem posar estratègicament bé perquè no ens tombi, ans al contrari: sabem fer-ho perquè ens empenyi. Perquè coneixem el nostre vent: des del dia que vam néixer, sempre ens ha fet costat.

La tramuntana, també ens serveix per fer-nos somiar.

SOMIAR: PODER DIR LLIURAMENT EL QUE PENSES,
LLIBERTAT PER PODER EXPLICAR ALLÒ QUE SOMIES.

Parlant d'això: He tingut un somni... (de què em sona aquesta frase?)

He tingut un somni i, precisament, fa referència a la llibertat.
(*com parlant a cau d'orella*). Ara que no em sent ningú i estic a casa, en família, us l'explicaré.

(*Amb misteri i fluixet, però cada cop anar fent un crescendo*). He somiat que arribarà un dia que algú altre farà el pregó de Fires i Festes de la Santa Creu de Figueres i a la façana del nostre ajuntament hi haurà només la nostra senyera.

No li caldrà portar reivindicatius estels, ni triangles.

Només lluirà les quatre barres que significarà que Figueres forma part de la **República Catalana**, una república que els catalans i catalanes haurem aconseguit reinstaurar de forma **DEMOCRÀTICA i PACÍFICA**.

Ei, ja us ho he dit: és el **meu, meu, somni**. I com deia aquell, els somnis, somnis són. **O no!**

I és que encara ningú no ha pogut **prohibir-nos somiar**.

"Somien , i tant que somien....." deia també el de Verges.

Somien que la nostra ciutat RECONEGUDA HISTÒRICAMENT com a CAPITAL DE LA CULTURA CATALANA , per mèrits propis acumulats al llarg dels temps pel treball i l'esforç de tanta gent que l'han fet capdavantera, demostrarà especialment aquest any 2009 que **ÉS, ÉS i SERÀ** la millor Capital de la Cultura Catalana del món i part de l'estranger.

Que aquest nomenament que enguany ens han concedit no fa res més que reblar una realitat i segellar definitivament una marca de qualitat que quedarà permanentment lligada a Figueres.

Perquè és una realitat evident .

I allò que és evident, no es pot discutir.

De ben segur que els propers anys vindran d'altres ciutats que en lluiran també el títol.

Cap d'elles no ens ha de fer ombra, perquè **FIGUERES HA ESTAT , ÉS I HA DE SER LA CAPITAL DE LA CULTURA CATALANA** pels segles dels segles. Amén.

Que aixó també és un somni?. I un be negre amb potes rosses!.

Hem d'estar ben desperts, perquè els somnis siguin per somiar (i fer-ne realitat algun si podem). Però les realitats, són realitats, i hem de fer tot el possible per a mantenir-les fermes.

Perquè podem fer-ho.

Perquè tenim l'empenta i el coratge necessaris.

Perquè som la capital d'una comarca que és la que té més tramuntana per metre cúbic de tot el món. I això, això que us acabo de dir, **MARCA. MARCA MOLT**. A més a més ho hem de fer i ho farem perquè ens dóna la gana de ser com som i fer el que fem.

I a qui no li agradi, que s'hi posi fulles... de figuera.

Gent de Figueres!. Us ho dic de tot cor. **PODEM** . Però, us faig
ahora una pregunta: **VOLEM?**

Aquesta pregunta vé a tomb, perquè quan veig que se'ns posen
damunt la taula, amb motiu de la capitalitat cultural, dues figures
com en Narcís Monturiol i en Pep Ventura, em ve un calfred
emprenyador.

A veure si ens entenem. En Narcís Monturiol va néixer ben a prop
d'aquí, el 1819. Ara fa 190 anys. Inquiet, entramuntanat i republicà
federal, va ha ver d'exiliar-se

El 1849, ara fa 160 anys, va tornar i, tossut fidel als seus principis,
va continuar lluitant i treballant per dur a terme tots aquells
projectes que li bullien dins d'un cervell genial.

El 1859, ara fa just 150 anys (Monturiol tenia 40 anys),
aconsegueix fer navegar un vaixell per sota l'aigua. Era l'any 1859
!.

Deu anys més tard, i sense entrar ara en detalls de les vicisituds
gairebé tràgiques que va haver de patir, escriu "El arte de navegar
por debajo del agua" Estem parlant del 1869. Ell tenia 50 anys.

El 1889, fa 120 anys, Isaac Peral reconeix en una carta
EXPLICITAMENT, és a dir, sense deixar cap mena de dubtes, la
prioritat del descobriment del nostre Narcís Monturiol.

A bones hores! Feia 4 anys que el nostre conciudadà havia mort
absolutament arruïnat i en l'oblit.

Això sí: els figuerencs, per fer lluir més la nostra rambla, li vam fer
un monument que durant anys i panys ha estat com una icona de la
ciutat.

En Josep Maria Ventura i Casas, conegut com en Pep Ventura i
també com en Pep de la Tenora, va néixer gairebé per casualitat a
Alcalà la Real, (Andalusia) on el seu pare (que era fill de Roses..!)
hi estava destinat com a militar.

Va arribar a l'Empordà de ben menut, devia tenir uns tres anys.

Una infantesa ben aspre i difícil el va fer espavilar.

I , de cop, va crear la **seva obra mestra**. D'un ball arcaic i pagesívol en va fer néixer la dansa més bella que s'estengué com una taca d'oli primer per vora mar i després cap a l'interior de Catalunya fins fer-la arribar a les comarques germanes del Nord. Ell va fer néixer la Sardana. Gràcies, PEP.

Com us deia, aquests dos il·lustres empordanesos, tocats de la tramuntana, són recordats enguany i posats com a exemple del que podem aconseguir la gent d'aquesta plana.

En primer lloc, i ja em sap greu esguerrar-vos la festa, cal recordar que els dos submarins, els dos Ictineus, van ser venuts a preu de ferralla.

Dues obres d'art, que havien de revolucionar el món de la navegació, van anar a parar a cal parracaire.

En segon lloc, i ara li toca el torn a l'altre prohóm, cal dir que la Sardana és en perill de mort. Més de 150 anys de la nostra història no serveixen per a res a l'hora de salvar la “**dansa més bella de totes les danses que es fan i es desfan**” El futur és ben fosc per a la nostra “Dansa Nacional”.

Per cert, això que acabo de dir m'ho he tret de la màniga.

No, no... Que el futur es fosc, això va a missa.

El que m'he inventat, és que la sardana sigui la nostra **Dansa Nacional**.

Perquè, gent de Figueres, gent de la ciutat mare de la Sardana, gent de la Capital Cultural de Catalunya... ¿ja ho sabeu que la sardana NO ÉS, repeteixo, la Sardana NO ÉS la dansa Nacional de Catalunya?.

I no ho és, perquè el Govern de Catalunya, el nostre propi govern, mai l'ha reconeguda com a tal.

Enlloc s'ha escrit.

Mai, mai, mai.

Jo en sé un que era del Baix Empordà que ara diria: Quina collonada...!

Doncs no n'és cap!.

En aquests moments, després de més de 25 anys de governar i per tant de promulgar lleis el Govern de Catalunya, en el nostre Parlament, els diputats i diputades debaten si sí, o si no.

Us ho diré mes clar: discuteixen si la Sardana és o no és la Dansa Nacional de Catalunya.

Sembla que la jota ampostina ens ha sortit a fer la competència.

I no he fet cap broma.

La jota ampostina....

També haig de dir-vos que el sentit comú ha fet que molts ajuntaments donin suport a una campanya que s'ha engegat a favor de la nostra dansa. Entre ells, es clar, el de Figueres. Gracies, amics.

Mireu, la Sardana és aquella dansa que ens uneix i que ens fa donar les mans per gaudir plegats. És aquella dansa que es balla vestit de feiner. També la podem ballar mudats si és per Santa Creu, dia que encara alguns ens posem de vint-i-un botó. La sardana és la dansa que reflecteix l'esperit de llibertat i democràcia, essència del nostre poble.

És el moll de l'os de la nostra Nació.

Dins la sardana hi cap tothom.

I ha de continuar així.

No sé qui va dir que l'única cosa que canvia el món és **l'acció**.
Doncs vingam!,som-hi!

Entrem en acció. Ballem sardanes amb naturalitat.

Si no ho fem, arribarà un dia que per veure, **dic veure i no pas ballar**, per veure ballar sardanes haurem d'esperar que els xicots es disfressin de catalans. Amb barretina, espadenya de vetes, faixa i calces de vellut i les vailetetes vagin guarnides amb faldilles de floretes sobre fons fosc, manigots i xarxes per recollir els cabells.

Quan això passi, la sardana, la nostra sardana, haurà mort.

Haurà passat a ocupar un nínxol del cementiri de balls que configuren alló que algú encara té la barra d'anomenar "folclore".

Definitivament, haurà deixat de ser la “**dansa d'un poble que avança i estima donant-se les mans**”.

Un poble, una Nació, que amb sardana o sense, continuarà avançant. Una ciutat, Figueres, que continuarà avançant. Perquè tenim la força per fer-ho.

Quina força?. Apunteu!.

Felicitats **Grup de Teatre la Funcional**, valentes i valents que heu fet realitat el somni de celebrar els 20 anys amb més força que mai. Sou collonuts.

Felicitats i força per a totes les **entitats culturals i socials** de Figueres que fareu possible amb el vostre treball que la Capital de la Cultura Catalana pugui arribar a bon port amb l'èxit que es mereix.

Felicitats als companys i companyes i als membres del Patronat de la Fundació Orquestra de Cambra de l'Empordà que també celebrem el 20è aniversari.

Felicitats, **Unió Esportiva Figueres**, primer perquè fa 90 anys que existiu malgrat les ganes d'alguns de fer-nos desaparèixer, i a més perquè , encara que aquest any juguem a Segona, us ben asseguro que l'any vinent tornarem a tenir un equip de primera, a primera divisió.

Per cert, parlant dels 90 anys de l'Unió..... Us en recordeu que vam estar a **un gol** de pujar a la 1^a de debó?. Vam arribar gairebé a tocar el cel gràcies a una gent entramuntanada i amb empenta encapçalats per un President que es fa recordar.

Vam estar a punt... Doncs vinga!. Tornem-hi!.

Bé, potser que vagi acabant....

Anims! , molts anims i suport pels amics i amigues de la Junta del **Casino Menestral Figuerenc**.

Que es puguin acabar les obres d'una vegada, i que , com ha estat sempre, el nostre Casino torni a ser el centre neuràlgic de la cultura de Figueres i l'Alt Empordà.

Molta felicitat, salut i sort, figuerenques i figuerencs, que tinguem molt bones Fires i Festes de la Santa Creu, **farcides d'il.lusió**.

Aquesta setmana, llancem la casa per la finestra, que s'acosta l'estiu i ja ho sabeu: **a l'estiu tota cuca viu**.

Gràcies per haver-me escoltat. Que comenci la festa i..... i.....

BALLEU, BALLEU SARDANES.

VISCA FIGUERES !!!

Carles Coll i Costa.

Figueres,24 d'abril de 2009.